



**Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM  
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE**

**MEGJELENIK** minden hó 1-én és 15-én.  
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.  
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkeszti: **RÉPÁSSY MIKLÓS.**  
Szerkesztőség: Budapest, V. Ügyvéd-utca 19. szám., IV. emelet.  
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.  
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria” r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

**TARTALOM:** Az iharosi tógazdaság terméseredménye 1916-ban. *Metzli Camil.* — Általános tilalom és törvényes tilalom. — A porosz halászati törvény végrehajtási rendelete. — Pisztrángos tógazdaság nagybani üzemmel. (Folyt.) *Dolján* után (fs.). — A magyar halászat szakirodalma. (Folyt.) *Vutskits György dr.* — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

### HIVATALOS RÉSZ.

A m. kir. földművelésügyi miniszter a *Liptómezei Kelecsényi halászati társulat* alapszabályait f. évi 60,901. szám alatt kelt elhatározásával jóváhagyta.

### Az iharosi tógazdaság terméseredménye 1916-ban.

A múlt év már teljesen a háborús nehéz viszonyok között telt el, de valamelyes haleleségről még lehetett gondoskodni. A legfőbb feladat volt azonban, hogy ez a haleleség *a lehető legjobb hatásokkal használtassék fel*, vagyis csak azokban a tavakban, a melyekben igazán jól értékesítik a halak a takarmányt. Hogy e tekintetben nagyon is helyénvaló a körültekintő gondosság, azt az iharosi tógazdaság tavai igen szembe-tűnően igazolják.

A túloldali táblázatban van összeállítva az 1916. évi terméseredmény. Azt hiszszük másokra nézve is tanulságos adatokat tartalmaz. A tógazdaság kezelője, *Metzli Camil* főerdész, e táblázatot a következő magyarázattal kíséri:

A mint a táblázatból kivehető, az etetett s nem etetett tavak hozama között igen nagy a különbség. A nem etetett 28:1 kat. holdról 3717 kg. hal került le, vagyis 1 kat. holdról 132 kg., az etetett 88:2 kat. holdról pedig 32970 kg.-ot fogtunk ki, holdjáról tehát 373 kg.-ot; a többlet holdanként 242 kg. s azt, elosztva az elfogyasztott 71736 kg. eleséget a 88:2 kat. holdra, 813 kg. eleség árán értük el, vagyis 1 q halhúsra kereken 3:3 kg. eleség kellett. Az eleség tehát (nagy részben növényi magvak, kis részben húsliszt) jól értékesült.

A kimutatásra egyébként még néhány megjegyzést kell tennem.

Mindenekelőtt feltűnő, hogy nagyon különböző tavaink vannak. Vannak olyanok, a melyek nagy átlag-

ban elég jó termést szoktak adni etetés nélkül is s vannak olyanok, a melyek majdnem mindig rossz eredményt adtak. — A VI., IX. és XIII. tó kivételével már mindegyik tavat próbáltam etetni. Az etetés rossz eredménynyel járt, nem tudtam hasznot kimutatni.

Én tehát már néhány év óta csak azokat a tavakat etetem, a melyekben az etetés kifizeti magát, — de éppen ezek a tavak természetes úton is jó eredményeket adnak s etetés nélkül is jó tavak lennének.

A IX. tóra határozottan ráfizettünk. A háborús nap-szármhiány miatt nem tudtuk a sást a nyár folyamán lekaszálni, ez a tó teljesen elvadult. Töltése is alacsony (fel kell emelnünk), víztükör nincs. Arra számítottam, hogy jó vadrézés tó lesz s ilyenformán a lőt réze árán beveszszük azt, a mit halhúsban veszítettünk, de ez a számítás nem vált be, vadrézére is rossz volt a tó. Más években nagyon jó volt.

A XII. tóban két éven keresztül próbáltam etetni, minden igyekezetet megcsúfoló rossz eredményem volt még abban az évben is, a mikor a tó szomszédos területét frissen trágyázták. A háború után még próbát kell tennem a tófenéknek istállótrágyával, a víznek trágyával való javításával. Magának a tófenéknek trágyázása a IV. tónál nem hozta meg a kívánt eredményt.

A XIII. tó mindig rossz. Mellette kelet felől végig hosszát tölgyes erdő húzódik, sok a beárnyékolás és azt hiszem sok tannin kerül a vízbe. Ennek a tónak különben az a rendeltetése, hogy az új teletetőket ellássa vízzel s ezzel már ki is fizette magát a mi rossz őszi vízviszonyaink között. Ebben a tóban elég sokszor áll be nyári halpusztulás is, a mit a sok behullott tölgyfalevélnek tulajdonítok.

Feltűnő a kimutatásban az, hogy többnyire háromnyaras ponty szerepel s némely tónál ezek oly aprók maradtak, hogy kétnyarasnak is gyenge eredmény lenne.

Erre nézve ismerni kell az előzményeket.

1915-ben sok nagyon apró pontyivadék (1 dekanál kisebb átlagsúlyú) maradt a nyakamon eladatlanul. —

## Az iharosi tógazdaság 1916-ik évi haltermése.

A tó		Kifogott hal																	
minősége	száma	területe	Ponty								czompo	kárász	harcsa	csuka	egyéb	Süllő			Összesen
			anya		3 nyaras		2 nyaras		1 nyaras	összesen						nagy	közép	kis	
			k. hold	drb	kg.	drb	kg.	drb	kg.	kg.						kg.	kg.	darab	
Etetett tavak	VII.	27·6	12	60	3,907	6,375	4,146	2,463	—	8,898	846	70	—	—	520	113	560	1,907	10,334
	VIII.	12·7	15	67	—	—	3,550	2,591	198	2,856	759	79	—	—	662	33	265	267	4,356
	X.	12·6	15	28	1,555	2,260	—	—	—	2,288	578	10	24	—	—	13	47	1,280	2,900
	XI.	17·0	—	—	291	787	4,752	3,419	—	4,206	657	273	5	—	—	1	48	60	5,141
	XIV.	13·2	15	78	1,408	1,496	—	—	6,093	7,667	398	3	—	—	—	—	7	—	8,068
	XV.	5·1	10	45	1,470	1,710	—	—	261	2,016	155	—	—	—	—	—	34	—	2,171
Nem etetett tavak	IV.	2·2	—	—	344	210	331	111	—	321	20	—	—	5	10	—	21	5	356
	V.	2·2	—	—	253	224	—	—	—	224	52	—	—	3	45	1	43	55	324
	VI.	1·0	—	—	93	88	—	—	—	88	—	—	—	—	—	—	—	—	88
	IX.	2·0	—	—	100	54	—	—	—	54	10	—	—	—	—	—	—	—	64
	XII.	9·7	—	—	1,143	613	—	—	—	613	235	158	—	27	221	9	79	—	1,254
	XIII.	11·0	—	—	1,124	528	—	—	—	528	129	207	—	34	733	29	25	2	1,631
	Összesen	116·3	67	278	11,688	14,345	12,779	8,584	6,552	29,759	3839	810	29	69	2,191	199	1,129	3,576	36,687

Ezeket az öt hold nagyságú XV. tóba raktam ki s ott etettem. Ebből a tóból 1915. őszén 30295 drb két-nyaras pontyot fogtam ki 3845 kg. súlyban, egy darab átlagsúlya 12·7 deka volt. Alig voltak tehát nagyobbak, mint a jobb egynyaras pontyivadék. Formájuk azonban jó volt, éppen nem látszottak csökötteknek, úgy, hogy bátran lehetett népesítésre felhasználni, az etetett jó tavakban meg is nőttek egy külön felüli nagyságúra, csak a nem etetett s különben is gyenge tavakban maradtak kicsinyek. Persze a VII. tó jól fejlődött háromnyarasai nem ezekből kerültek ki, mert ezeknek átlagsúlya a népesítéskor 38 deka volt. A XI. tó kétnyarasai kihelyezéskor 83 dekásak, a X. tóé 38 dekásak voltak. A XV. tóban 1915. évben összezsúfolva volt tömérdek kétnyarasra nézve még megjegyzem, hogy ezeknek az etetése jól kifizette magát. Csak ezidén is tudjunk haleléséghez jutni és ha gyengébben is, mint máskor, de mégis tudjunk etetni. A pontyivadék nálam jól telet át, szép gömbölyű, alig van súlyvesztés. Igaz, hogy sokat kellett a télen kínlódni az örökös lékeléssel, a kemény fagyok, a sok hóvihar sokszor fenyegettek azzal, hogy a vízhozófolyás bedugul; a hőviztárok idején éjjeli szolgálatokat is kellett rendszeresíteni, de legalább nem is volt pusztulás. *Metzli Camil.*

### Általános tilalom és törvényes tilalom.

A mint a „Halászat“ f. évi április 1-i száma is jelezte, alsó szintájú nyílt folyóvizeinken április 10 tól kezdődőleg általános tilalom kezdődött. Ez a tilalom nem azonos azzal, a melyet a halászatról szóló 1888. évi XIX. t.-cz. 18. §-a megszab. Miután oly jelenségek merültek fel, a melyek azt gyaníttatják, hogy a dologgal még némely hatóságok sincsenek teljesen tisztában, talán nem lesz felesleges a dolgot kissé közelebbről megvilágítanunk. Törvényünk maholnap 30 esztendő, még a régi minták után, illetőleg abban az időben készült, a mikor a tilalmak ismeretlen fogalom lévén, czélszerűnek látszott azokat részleteikben is a törvénybe magába, meg-ingathatlan alapra helyezni, bevenni. Így intézkedik a mi törvényünk a 18. §-ban egyes, gazdaságilag általában fontosnak ismert halfajták fogási tilalmáról s megállapítja a tilalmi időszakokat a következőképpen:

Április 1-től június 15-ig tilalom alá esik a fajtók (Acipenser schypa), fogassüllő (Lucioperca sandra), kecsége (Acipenser ruthenus, kőszüllő (Lucioperca volgensis), márna (Barbus fluviatilis), sóreg (Acipenser stellatus), színtok (Acipenser glaber), tetemestok (Acipenser Güldenstettii), viza (Acipenser huso).

Április 1-től július 15-ig a ponty (Cyprinus carpio).

Szeptember 15-től január 31-ig a lazac (Salmo salar), pisztráng (Salmo Ausonii).

Márczius 1-től április 30-ig a lepényhal (Thymallus vexillifer).

Márczius 1-től május 31-ig a galócza (Salmo hucho).

A mint látható, ezek a tilalmak igen különböző időszakokra szólnak. Igen természetes is, mert legfőbb céljük az, hogy az egyes védelmet érdemlő halfajtáknak különösen az ívás idején biztosítsák a nyugalmat s így azok szaporodását elősegítsék.

Nagy kérdés azonban, hogy gyakorlatilag ennek a célznak teljesen megfelelnek-e? Ha meggondoljuk csak azt, hogy ezekkel a halfajtákkal igen sok más, silányabb halfajta is együtt él, a melyek fogása nem lévén tiltva, azokra a halászat szabad, belátjuk, hogy az ilyen másféleségekre való halászat, ha egyebet nem, de azt a nyugalmat és békességet, a melyet a védeni szándékolt halfaj az ívás idején igényel, teljesen illuzóriussá teszi.

De aztán maga a halászat nem olyan művelet, hogy egyedenként s fajta szerint lehessen meghatározni, hogy mi kerüljön a fogó szerszámba. Ha pedig egyszer benne van s a halász kezébe kerül, akkor bizony már aligha kerül vissza a vízbe.

Igazi védelmet tehát csak a víz teljes békében hagyása, vagyis általános halászati tilalom adhat, a mely idő alatt semmiféle eszközzel semmiféle halat sem szabad fogni.

Csakhogy a törvénybe ilyen tilalmat felvenni nem lehetett. Egyszerűen azért, mert vidékek, vizek, szintájak, halfajták szerint az ívás ideje annyira különböző, hogy részletezni ezek szerint tisztára lehetetlenség. Általános-ságban kimondani pedig az általános tilalmat egyszerűen képtelenség, hiszen ha pl. csak a fent felsorolt tilalmak által jelzett ívási időszakokat vesszük figyelembe, márczius 1-től július 15-ig és szeptember 15-től január 31-ig, vagyis kilencz hónapon át kellene szüneteltetni a halászatot; ez természetesen lehetetlenség.

A kérdés csak azon az egyetlen természetes módon oldható meg, hogy minden *halászatilag egytermészetű* vízhálózat, vagy vízterület érdekeltiségi körében az ott honos, gazdaságilag legfontosabb halfajták, vagy halfajták ívási idejéhez képest külön-külön állapítsunk meg általános tilalmat.

A mi törvényünk az ilyen érdekeltiségi körök törvényes szervezetére nemcsak megadja a módot, de bizonyos feltételek mellett kötelezővé is teszi azt, midőn kimondja, hogy a *nyílt* vizeken a halászatra jogosítottak, ha vízterületeik nem oly fekvésűek és kiterjedésűek, hogy rajtuk a halászat a szomszédbirtokosok érdekeinek sérelme nélkül is okszerűen űzhető, a halászatot a törvényben meghatározott korlátok között csak *társulattá alakulva gyakorolhatják* (14. §). A halászati társulatok a kötelékükbe tartozó vízterület halászatának művelésére és kezelésére *üzemtervet* állapítanak meg (42. §). Ebbe az üzemtervbe foglalják mindazokat az intézkedéseket, a melyeket a maguk halászatának fenntartása és emelése érdekében, a törvény korlátozásainál esetleg *szigorúbb mértékben* is, szükségesnek látnak. Így nálunk az *alsóbb szintájú* nyílt folyóvizeinken megalakult, illetőleg megalakított halászati társulatok az e vizekben élő halfajták természetének megfelelően üzemterveikben *április 10-től június 10-ig terjedő*, két hónapi, *általános tilalmat* állapítottak meg. A társulatok kötelékébe tartozó vízterületeken tehát ez alatt az idő alatt minden halászat tilos.

Miután pedig a társulati szervezkedés valamennyi alsószintájú nyílt folyóvizünkön — Duna, Tisza és mellékfolyóik — végre van már hajva és társulati köteléken kívül azokon vízterület egyáltalán nincs, ez az általános tilalom ezeken a vizeken mindenhol érvényben van.

Az ily módon megállapított általános tilalom természetesen egyáltalán nem érintheti a törvény 18. §-ában foglalt s egyes halfajtákra vonatkozó fogási tilalmakat. Azok a tilalmak mindenkire mindenkép kötelezők s áthágásuk a törvény 63. §-ának *a*) pontja alapján 200 koronáig terjedhető *pénzbüntetéssel* büntetendő.

Az üzemtervben foglalt általános tilalom is kötelező a halászati társulat keretében. A törvény ugyan az üzemtervre vonatkozólag büntető rendelkezést nem tartalmaz, de igenis a törvény végrehajtása tárgyában kiadott 1889. évi 5000. sz. földművelésügyi rendelet 17. és 22. §-a, a melyeket később még két miniszteri rendelet módosított (70994/1898. F. M. és 86913/1898. F. M.). E szakaszok tartalmazzák a törvényes kényszerítő eszközt az üzemterv megtartására, mert kimondják, hogy a ki a törvény 42. §-ának 4. pontja értelmében készített és a földművelésügyi m. kir. miniszter által a törvény 44. §-a értelmében jóváhagyott *üzemtervben megállapított feltételektől eltérően* gyakorolja a halászatot, az *elsőfokú hatóság által* (törvény 60. §-a) esetről-esetre 200 koronáig terjedhető *pénzbírsággal* büntetendő; ilyen büntetés alá esik tehát esetről-esetre az is, a ki az üzemtervben kimondott *általános tilalmat* nem tartja meg.

E fejtegetésekből megérthető, hogy két különböző dolog az, ha valaki a törvény rendelkezései ellen vét, vagy ha a halászati társulat jóváhagyott üzemtervének rendelkezéseit nem tartja meg. Annyira különböző, hogy megeshet, hogy valakire *egyszerre* róhatnak ki *pénzbüntetést* és *pénzbírságot* is, pl. pénzbüntetést azért, mert mondjuk, a halászati társulat területén május 1-én pontyot fogott és pénzbírságot azért, mert egyáltalán halászott, vagyis az általános tilalom ellen vétett.

## A porosz halászati törvény végrehajtási rendelete.

Az új porosz halászati törvény végrehajtási rendeletét, jobban mondva a törvénnyel kapcsolatos halászatrendészeti intézkedések foglalóját (Fischereiordnung), a porosz földművelésügyi miniszter f. évi márczius 29-én már kiadta s a rendelet f. évi április hó 15-én életbe is lépett.

E rendelet épp úgy, mint maga a törvény, egészen modern nyomokon halad, a mire legjellemzőbb a tilalmak szabadelvű kezelése.

A nálunk is ismeretes halak legkisebb méretét a következőkben állapítja meg: tok 100 cm., lazacsz, süllő 35 cm., márna, csuka 28 cm., pérhal, ónos jász, domolykó, paducz 20 cm., sebespisztráng, czompó 18 cm., sügér, kele és veresszárnyú konczér tavakban 13 cm., más-különbön 15 cm., rák 8 cm. (1. §.)

Feltűnő, hogy a sorozatból a *ponty* teljesen hiányzik. A rendelet csak egy helyen tesz róla említést, (a thüringiai határvizekre nézve), mint olyan halról, a melynek legkisebb méretét az illetékes helyi hatóság, 28 cm.-re szabhatja meg. Épp így van a *galóczával* és *szivárványos pisztránggal* is, a melynek legkisebb mérete 50 cm. illetőleg 20 cm. lehet.

Kivételeket egyébként tudományos, gazdasági és közhasznú célokra a hatóság engedélyezhet. (6. §.)

Tavakban a halászok *csali hal* nak *saját használatukra* méreten alul is foghatják a jászkeszeget, domolykót, paduczot, sügért, kelét és vörösszárnyú keszeget. (9. §.)

A hálóba került mértéken aluli halakból, ha azok már elpusztultak s a vízbe vissza nem bocsáthatók, napi 1 kg. mennyiséget egy-egy halászcsoznak személyzete saját háztartásában felhasználhat; az ezen felüli mennyiség közccélokra fordítandó. (10. §.)

A tilalmak tekintetében a rendelet nyílt vizeken *vasárnap* tilalmat állapít meg reggel 9 órától este 6 óráig, kivéve a horgászatot. A vízben maradhatnak az emberi közreműködést nem igénylő fogószerszámok is (var-sák stb.)

Azokra a vizekre, a melyekben legelőkép téli ívási halak honosak, az illetékes helyi hatóság októbertől—januárig terjedő időben *nyolczheti* tilalmat szab meg. (13. §.) A többi vizekre ez a tilalom *hat hét* a márcziustól—júniusig terjedő időszakban. (14. §.) Kivételek itt is engedélyezhetők. (18. §.)

A hálószemek bőségét a rendelet általában 2,5 centiméterben szabja meg csomótól csomóig mérve. Az oly tavakban, a hol a halászat egységes kezelésben van, a hálószemek bősége semmiféle korlátozásnak nincs alávetve. (29. §.)

Idegen halfajokat (pataki saibling, szivárványos pisztráng, pisztráng sügér, naphal, törpe harcsa, amerikai rák) nyílt vizekbe kihelyezni csak a hatóság engedelmével szabad. (35. §.)

Kacsákat csak a halászatra jogosult engedélyével szabad a halasvízre bocsátani. (38. §.)

A halászáshoz használt szerszámok (csoznakok, var-sák stb.) megfelelően megjelölendő, hogy a birtokosuk mindig meg legyen állapítható.

Bizonyára mind olyan intézkedések, a melyek már nálunk is nagyon elkelnének.



## Pisztrángos tógazdaság nagybani üzemmel.

(Folytatás.)

— *Doljan Emil* dolgozata után. Oest. Fisch. Zeitung. 1916. Nr. 19—24. —

### I. A tenyésztés.

Egyik legfontosabb ténykedése a *tenyészhalak megszerzése és eltartása*.

Minden pisztrángtenyésztés vezérelveként azt a tény kell kiemelnünk, hogy a legegészségesebb tenyészanyagot olyan anyahalak szolgáltatják, a melyek szabadvizekben, teljesen természetes életviszonyok között fejlődtek. Könnyen érthető folyománya ez annak, hogy a salmonidák még ma is vadhalaknak tekintendők, mert egyetlen fajtáját sem sikerült eddig úgy megszelídíteni, mint például a századok óta domestikált pontyot.

Alig kell mondanunk, hogy csak igen kivételesen akad olyan pisztrángos tógazdaság, a melyik jelentékeny kiterjedésű természetes folyóvizek, vagy tavakra támaszkodva, ezekből szerezhetné anyahalait és eltekinthetne a saját gazdasága keretében termelhető, vagy ott tartható tenyészanyag felhasználásától. Ám, ha akad ilyen kivételesen kedvező helyzetben gazdálkodó termelő, magától értetődőleg az a természetes vizek anyahal-készletének minél teljesebb felhasználásával *ikratermelés*, illetve *ivadékhaltnevelésre* fog berendezkedni. Ellenben az asztalárú eladást, csupán a kivénült és e miatt tenyésztésre már nem alkalmas anyag, továbbá a fölös számú hímek értékesítésére fogja szorítani, hogy az utóbbival is a tenyésztés érdekeit szolgálja, tekintve miszerint a természetben a tejes pisztrángok száma jóval fölülmulja az ikrásokét.

De hát a kor színvonalán álló tenyésztő még ilyenkor sem érheti be azzal, a mit csupán a természet nyújt, hanem szakadatlanul dolgoznia kell azon, hogy minél jobban fejlődő, úgy alakra, mint színre, legteljesebb fajtának jusson birtokába. Sajnos, ebben az irányban a legtöbb pisztrángtenyésztő mögötte áll a pontytenyésztőknek. Míg az utóbbiaknál a fajtakiválasztás előnyeit majd mindegyik ismeri és telhetőleg alkalmazza, a pisztrángtenyésztésekben ilyesmivel csak igen kivételesen találkozhatunk.

A fajtanemesítésen kívül, még az állatállomány egészségének a kultusza is fontos tényező az említett kedvező körülmények között gazdálkodó tógazdára nézve, mihez képest minden módot és eszközt fel kell használnia arra, hogy állatait legjobb erőben és ellenállóképes állapotban tartsa minden időben.

Mint svájci és németországi példák mutatják, a szóbanforgó célra előnyösen felhasználhatók ama vízfogók, a minőket ipari érdekből a folyók forrásvidékén ujabban mind nagyobb számmal épített völgyzárak segítségével létesítenek.

Ámde, mint említve volt, a haltenyésztők legnagyobb része híjjával van az eféle anyahaltermelő helyeknek, hanem arra van utalva, hogy aránylag szűk helyen, mesterséges úton tartson fenn olyan törzsállományt, a melyik ivartermékének felhasználásával jusson egészséges ikrákhoz, ivadékhoz és hízekony, ellentálló hízaltnivaló halakhoz.

Az ilyen tenyészhaltörzsállományt, kisebb gazdaságokban etetés mellett, vagy természetes, esetleg mesterséges folyókákban, vagy pedig külön anyahaltavakban tartják.

Közbevetőleg megemlítjük, hogy a tenyésztőnek nem kis gondjába és legtöbbször évekig tartó munkájába

kerül, a míg 2000 darabot meghaladó ikrás maghalat bír összegyűjteni, a melyik közül aztán a tenyészképesség apadásával körülbelül 25%-ot évről-évre kiválasztani és lehetőleg jó termő természetű vizekből való minél jobb fajtájú halakkal kell pótolnia. Nyilvánvaló ezekből, mily fontos az, hogy a haltermelő még jó pisztrángos patak felett is rendelkezzen és pedig legalább akkorával, hogy az ott termő halakkal négy év alatt maghalállományát kiválthassa.

A maghalak eltartására szánt *mesterséges folyókákat* lehetőleg lecsapolhatóknak készítsük, átlagosan 2 méter szélesre és 1 méter mélyre, a terephez alkalmazkodó mérsékelt eséssel. Hosszúságuk lehet 50—100 méter, sőt ennél is több, egészben véve olyan elrendezéssel, hogy a táplálóvizet minél egyszerűbben juttathassuk be a természetes patakba és a folyókából vissza a patakba. A folyóka elején és végén lehetőleg rácsokat is állítunk, elejét veendő a halak elmenekülésének. Szükség lesz továbbá ugyanitt tápláló, illetve lecsapoló zsilipeket is állítani, amazt különösen akkor, ha árvízről kell tartani és tehát a táplálóvíz mennyisége szabályozásra szorul. A lecsapoló zsilip annak szemelőtt tartásával fektetendő, hogy ne csak az állandó vízjutalékot tudja elvezetni, hanem szükség esetén a kiürítést is kifogástalanul elvégezze.

Az ilyen állandó folyású, de nem tulságos sebes vízben csakhamar megtelepülnek ama vízínövények, a melyeken tömegesen terem a természetes haltáplálék-számba menő apró állatfauna, úgy, hogy mérsékelt etetés mellett kiadós mennyiségű maghalat lehet az ilyen folyókákban eltartani.

Példaként említjük Bajorországban, *Neufahrenben* levő *dr. Schillinger*-féle telepet, a hol tizenkét ilyen folyókában, a melyeknek mélysége átlag 1 méter, szélessége pedig 1—3 méter, annyi 4—5 éves pisztrángot tartanak, hogy körülbelől 1.5 m<sup>2</sup>-re esik egy hal. Szivárványos pisztránggal aránylag még sűrűbben lehet halasítani, de természetesen a megengedhető legsűrűbb népesség is lényegesen függ a folyók víz- és táplálékviszonyaitól.

A halrácsok állandóan szemmel tartandók és naponként tisztítandók.

Lehalászás alkalmával a táplálózsilip lezárandó, a lecsapoló pedig lassanként egészen felnyitandó. Ezt megelőzőleg, kivált ha a folyókában levő növényzet nagyon elhatalmasodott, tanácsos azt a halak könnyebb kifoghatása végett, egészen lekaszálni.

Ha megfelelő alkalom hiánya miatt folyókákat sem tudunk készíteni és maghalainkat tavakban kell tartanunk, akkor lehetőleg a legnagyobb és legmélyebb tavakat használjuk erre, gondoskodva egyidejűleg azok vizének mentől bővebb felújításáról is. Az ilyen tavak kiterjedése több száz m<sup>2</sup> rúghat 1.5—3.0 m., sőt még nagyobb vízmélységgel. Kívánatos, hogy azokban a vízalatti növények is mentől inkább viruljanak, hogy minél több természetes haltáplálék képződhessen. Ennek gyarapítása végett kívánatos azokba minél több olyan csigát is tenni, a minőt pisztrángos patakok medrében találunk.

Lankás, sekélyvizű tavakból való anyahalak petéi többnyire hasznavehetetlenek, vagy legalább is csekély értékűek. Kivált a szivárványos pisztrángnál van ez így, mint a melyik a mély vizet kedveli. Őket tehát legkevesebb 2—3 m. vízmélységű tavakban tartsuk. Különben legtöbbször a sebespisztráng ikrája is hasznavehetetlen tenyésztésre akkor, ha sekély és szűkösén táplált tavakban tartjuk az anyákat.

Vízzel bőven táplált tavakat annyira halasíthatunk maghalakkal, hogy 3 m<sup>2</sup> vízfelületre jusson 1—1 hal.

Így a *Conze*-féle haltenyésztőtelepen *Sarhusen*-ben (Holstein) egy 1800 m<sup>2</sup> kiterjedésű 4 m. mély tóban 600 drb anyahalat, egy másik 2000 m<sup>2</sup>, forrásvízzel táplált maghaltóban pedig 780 drb 3—6 éves  $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$  kg. súlyú anyahalat tartanak, úgy azonban, hogy a tejes és ikrás halak egymástól elkülönítve vannak.

Érdeemes azt is megemlíteni, hogy forrásból táplálkozó tavakban, épp úgy, mint hasonló vízzel táplált mesterséges folyókákban, különösen jól díszlik a pataki saibling, de jól találják magukat a pisztráng-anyahalak is. Ellenben ha a vizük hideg, annál kevésbé szeretik a szívárnyos pisztrángok, akár tenyésztésről, akár hizlálásról legyen szó.

#### A tenyészhalak etetése.

Általános alapelv, hogy maghalakat mindig a legtermészetesebb módon kell tartani, soha sem szabad tehát őket hizlalni, mert ezzel a petefészek elhújasodása és degenerálódása jár együtt, a mi pedig a peték minőségére hat károsan. Tapasztalás szerint különösen a lóhússal tartott pisztrángoknál kirívó ez a jelenség.

Tenyészhalak etetésénél soha se lépjük túl a normális fejlődés határait, azt a mi kedvező természetes viszonyok között, egy úgynevezett kövérvízben elérhető, vagyis a mesterséges tápszert soha sem szabad ezen keretet túlhaladó mértékben adagolni.

Ennél erősebben csakis az ívás után és addig etethetünk, a míg állataink az ívás során előállott súlyvesztéséget pótolják.

Az élelem mennyiségét illetőleg abból induljunk ki, hogy a hízásra szánt halak, élősúlyuknak körülbelül 4—5%-át fogyasztják naponta; ha tehát a fentebb ismertetett népesítési arányt, továbbá természetes táplálékban nem szűkölködő folyókat, illetőleg tavat tartunk szemelőtt, bizton elég, ha az élősúlynak legfeljebb 2%-ra rúgó ételmezt számítunk a nyárig való szükséglet céljaira, de ezt is körülbelül júliustól fogva apránként  $\frac{1}{2}$ %-kal csökkentjük s utóljára már csak hetenként legfeljebb 2—3-szor adagolunk valami keveset. Az ívás tényleges kezdete előtt vagy 5—6 héttel egészen meg kell szüntetni a maghalak etetését.

Kiváltképpen a tejes halak érzékenyek a túlhajtott etetés ellen, épp ezért soha sem felesleges, ha természetes vizekből származó szép formájú pisztrángok alkalmazásával is igyekszünk állományunk tenyészképességét javítani. Annál is könnyebben tehetünk ennek eleget, mert a természetes viszonyok között élő halaknál a hímek száma mindig nagyobb, mint a nőstényeké, de még az ikrák mesterséges megtermékenyítésénél csekély számú hímhal ivarterméke is elegendő.

Súlyt vessünk továbbá a maghalak tápszerének a megválasztására is olyan értelemben, hogy mellőzzük a zsírképzést eredményező anyagokat. Főleg fehérnyertartalmú tápszereket etessünk tehát, a szénhidrátokat, mint a lisztet stb. pedig kerüljük. Legjobb volna maghalainkat alsóbbrendű állatokkal: csigákkal, rovarálczákkal, pondrókkal stb. etetni, ámde nem bírjuk őket állandóan a kellő mennyiségben előteremteni. Így aztán az ipar által kínált s általa feldolgozott halhúsfélre vagyunk utalva, nevezetesen a friss vagy szárított tengerihalakra, a melyeket, ha az Eszaki-tengerből ismert garnelának nevezett rákok húásával keverünk, nagyon jól használható kosztot kapunk halaink számára. Vannak telepek, a melyek ezen állati termékeket 1 : 1 arányban keverve alkalmazzák.

Más telepek ismét *vágóhidak hulladékával* etetnek ámde szigorúan szemelőtt tartják azt is, hogy az ívás kezdete előtt 3—4 hónappal, ennek adagolása okvetlenül megszüntelendő. Ilyenkor tehát hallisztet adagolnak csekély mennyiségű marhaléppel, vagy tüdővel keverten.

#### A tenyészhalak kora és súlya.

Kétes származású halaknál a súly egzmagában nem fogadható el támpontul a hal korának megállapításánál. Sokszor tapasztalható ugyanis, hogy sovány patakokban már a 15—20 dgr. halak is kivénültek a tenyésztésre, avagy sátnyaságuk miatt nem alkalmasak erre a célra. Egészen véve a síkvidék hidegvízű patakjaiból származó  $\frac{1}{4}$ —1 kg. súlyú jófajtájú pisztrángok szolgáltatják a legjobb petéket, köztük a legszebbet mindig a  $\frac{1}{2}$ —1 kg. súlyúak.

A tógazdaságokban tartott pisztrángmaghalaknál 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> kg. súlyig, tápdús síkvidék vizeiből származó halaknál pedig egész 2 kg. súlyig lehet azok ikráját felhasználni. Ennél súlyosabb példányok ivarterméke már csekélyebb értékű, vagyis az ivadékfogyatéka nagy az ilyen anyag után. Hegyipatakoknál ezek a számadatok természetesen erősen csökkennek, az állat sokkal lassúbb fejlődése miatt.

Kor szerint a 4—7-nyaras tenyészanyag szolgáltatja a legszebb petéket. (Folyt. köv.)

## A magyar halászat szakirodalmá.

Összeállította: **Vutskits György dr.**

III. rész.

(Folytatás.)

### Szakok szerint való csoportosítás.

A magyar halászat szakirodalmának eddig között anyaga a névvel vagy betűvel jelölt cikkek foglalta magában a nevek és jelzések betűrendjében. Nagyon sok közlemény jelent azonban meg minden jelzés nélkül is; azokat csak tárgyuk szerint lehetne betűrendbe sorozni. A nagy anyaghalmazban való könnyebb tájékozódás érdekében azonban sokkal célszerűbbnek gondoltuk, hogy az összegyűjtött anyagot bizonyos szakok szerint is csoportosítsuk. Számszerint 12 ilyen csoportot állapítottunk meg részletesen kifejezve az alábbi címekben azok tartalmát. Az ilyen módon való csoportosítást persze a teljes anyagra, tehát a névvel s betűvel jelölt cikkekre is el kellett végezni. De mert lapunk tere az ismétlést nem engedi meg, ezekre nézve minden csoportnál csak azt a folyószámot adjuk meg, a melylyel az I. és II. sorozatban (I. Halászat 1916. és 1917. folyamát) már helyet foglaltak. *Szerkesztőség.*

Rövidítések: *H.* = Halászat. *O. H. E.* = Országos Halászati Egyesület. *Vsz.* = Vadászlap. *V. H.* = Vízügyi és Hajózási Közlöny. *T.* = Természet. *Z. L.* = Zoológiai Lapok.

### I. Vegyesek.

(Történet, életrajzok, társadalmi vonatkozások, konyha stb. Szakoktatás. Paleontológia.)

73, 106, 135, 257, 266, 271, 337, 366, 370, 412, 425, 427, 436—438, 442, 447, 508, 521, 525, 531, 538, 543, 557, 622, 623, 625, 663, 727, 746, 747, 766, 767, 799, 801, 841, 876, 891, 894, 899, 907, 908, 923, 924, 959, 962, 967, 981, 982, 987, 1012, 1057, 1073, 1114, 1118, 1119, 1153, 1177, 1178, 1183, 1187, 1190, 1192, 1199, 1202, 1213, 1222, 1242, 1247, 1270, 1275, 1281, 1286, 1289, 1298, 1326, 1366, 1369, 1372, 1390, 1394, 1397, 1398, 1415, 1420, 1426, 1445, 1453, 1467, 1516, 1520, 1623, 1640.

94. — *Aranyhalak.* H. XIII. évf. 1911/12. 32. sz. p. 312.

95. — *Állatorvosok, És halak.* H. XI. évf. 1909/10. 6. sz. p. 48.

96. — *Betegh Lajos*. H. XIV. évf. 13. sz. p. 150., 1913.  
 97. — Béka-farmok Amerikában. H. VII. évf. 1905/06. 2. sz. p. 16.  
 98. — *Csuka*, Legendája. H. XV. évf. 1914. 15. sz. p. 167.  
 99. — *Előadás*, Halászati a hódmezővásárhelyi gazdasági egyesületben. H. XIV. évf. 1913. 7. sz. p. 82.  
 100. — *Fanda János*. (Nekrológ.) H. VII. évf. 1905/06. 9. sz. p. 72.  
 101. — Francziák és a magyarok. H. XIV. évf. 1913. 5. sz. p. 59.  
 102. — *Grassl Hugó*. (Nekrológ.) H. XV. évf. 1914. 14. sz. p. 162.  
 103. — *Hal*, Friss. H. XV. évf. 1914. 17. sz. p. 195.  
 104. — *Hal*, Hogyan kell azt megölni. H. V. évf. 1903/04. 4. sz. p. 32.  
 105. — *Halak*, A kimultak frissességének megítélése. H. XVI. évf. 13. sz. 1915. p. 135.  
 106. — *Halak*, Egyensúlyozódása. H. XII. évf. 1910/11. 24. sz. p. 192.  
 107. — *Halak*, Evése nyersen. H. XIV. évf. 1913. 22. sz. p. 246.  
 108. — *Halak*, Iszapízéről. H. VIII. évf. 1906/07. 4. sz. p. 24.  
 109. — *Halhús*, Mint emberi táplálék. H. XVI. évf. 1915. 12. sz. p. 123.  
 110. — *Halak*, Leölése. H. XIII. évf. 1911/12. 18. sz. p. 171.  
 111. — *Halászbabonák*. H. IX. évf. 1907/08. 6. sz. p. 45.  
 112. — *Halászat*, Az 1913. évi állami költségvetésben. H. XIV. évf. 1913. 2. sz. p. 13—14.  
 113. — *Halászatunk*, Az állami költségvetésben. H. V. évf. 1903/04. 19. sz. p. 159—161.  
 114. — *Halászkiskolák*, Ausztriában. H. XIV. évf. 1913. 10. sz. p. 115.  
 115. — *Halászpör*, Négyszázestendős. H. XIII. évf. 1911/12. 12. sz. p. 108.  
 116. — *Haleső*, Ausztráliában. H. VII. évf. 1905/06. 22. sz. p. 176.  
 117. — *Halgyomorban*, Jegygyűrű. H. VI. évf. 1904/05. 4. sz. p. 32.  
 118. — *Halklinika*, New-Yorkban. H. XV. évf. 1914. 13. sz. p. 155.  
 119. — *Halkolbász*. H. XII. évf. 1910/11. 24. sz. p. 192.  
 120. — *Halméreg*. H. XIII. évf. 1911/12. 14. sz. p. 131.  
 121. — *Halmérgezésről*. H. XIII. évf. 1911/12. 24. sz. p. 231.  
 122. — Hanságban talált vadember. H. III. évf. 1901/02. 24. sz. p. 184.  
 123. — *Herman Ottó*, Emléke a „Schweizerische Fischerei Zeitung”-ban. H. XVI. évf. 1915. 11. sz. p. 115.  
 124. — *Herman Ottó*. (Nekrológ.) XVI. évf. 1915. 2. sz. p. 19.  
 125. — *Horgászat*, Horgászok tüntetése. H. X. évf. 1908/09. 24. sz. p. 194.  
 126. — *Horgászat*, Eladhatja-e a sporthorgász a fogott halakat? H. XV. évf. 1914. 2. sz. p. 23.  
 127. — *Káviár*, Béka. H. VI. évf. 1904/05. 5. sz. p. 40.  
 128. — Kígyók a vonalon. H. XI. évf. 1909/10. 1. sz. p. 8.  
 129. — *Kína*, Haltenyésztéséről. H. XVI. évf. 1915. 8. sz. p. 8.  
 130. — *Könyvismertetés*, Leidenfrost Gyula: Pleistocaen halmaradványok magyarországi barlangokból. H. XVI. évfolyam 1915. 23. sz. p. 246.  
 131. — *Közélelmezés*, Miért éhez meg az ember oly hamar, ha halat evett? H. XVI. évf. 1915. 8. sz. p. 83.  
 132. — *Londonban*, Halászat a Carlton-hotelban. H. XI. évf. 1909/10. 8. sz. p. 64.  
 133. — *Megkövesült halak*, Milliókramenőt találtak. H. II. évf. 1900/01. 10. sz. p. 65.  
 134. — *Meszlényi Benedék*. (Nekrológ.) H. XI. évf. 1909/10. 9. sz. p. 72.  
 135. — *Pap Béla*, Hősi halál. H. XVI. évf. 1915. 10. sz. p. 103.  
 136. — *Pisztráng*, Orosz hadifoglyok és a halászat. H. XVI. évf. 1915. 19. sz. p. 199.  
 137. — *Szentgyörgyi József*. (Nekrológ.) H. XV. évf. 1914. 12. sz. p. 143.  
 138. — *Rák*, Friss. H. XV. évf. 19. sz. p. 211.  
 139. — *Rák*, Mikor legizletesebb. H. XI. évf. 1909/10. 23. sz. p. 184.  
 140. — *Sport*, A halászati, fejlődéséről. H. X. évf. 2. sz. p. 16.  
 141. — *Susta József*. (Nekrológ.) H. XV. évf. 1914. 22. sz. p. 246.  
 142. — *Tanári szék*, Halkórtani. H. XII. évf. 1910/11. 24. sz. p. 192.  
 143. — *Tanfolyam*, Halászati, erdőőrök számára. H. XIII. évf. 1911/12. 17. sz. p. 162.  
 144. — *Tanfolyam*, Az erdőőröké, halászati. H. XIII. évf. 1911/12. 18. sz. p. 171.  
 145. — *Tanfolyamok*, Halászatiak Ausztriában. H. XIV. évfolyam. 1913. 24. sz. p. 267.  
 146. — *Tanfolyam*, Halászati. H. XIV. évf. 1913. 8. sz. p. 90.  
 147. — *Tanszék*, Halászati. VII. évf. 1905/06. 20. sz. p. 160.  
 148. — *Tanulmányút*, Francziáké Németországba. H. XIV. évf. 1913. 11. sz. p. 127.  
 149. — *Varázsvessző*, A vízszerező. H. XVI. 1914. 1. sz. p. 11.  
 150. — *Varázsvessző*, A vízkereső. H. XIII. évf. 1911/12. 25. sz. p. 243. és H. XV. évf. 1914. 3. sz. p. 35.  
 151. — *Vándortanítói intézmény*, A halászat szolgálatában. H. VIII. évf. 1906/07. 5. sz. p. 40.  
 152. — *Viziember*. H. XV. évf. 1914. 6. sz. p. 71. és 10. sz. p. 119.  
 153. — *Vízmeisteriskola*, A kassai m. kir. H. XIV. évf. 1913. 8. sz. p. 90. (Folyt. köv.)

## TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

### Meghívó

az Országos Halászati Egyesület *f. évi május hó 25-én (pénteken) d. u. 3 órakor* az Országos Erdészeti Egyesület székházában (V., Alkotmány-u. 6. sz. II. e. líft) tartandó

### évi rendes közgyűlésére

az alapszabályok 9. §-a alapján t. Címet tisztelettel meghívom.  
 Budapest, 1917. május 10.

Báró Tallián Béla  
 elnök.

### Tárgysorozat:

1. Elnöki bejelentések.
2. Titkári évi jelentés. (Alapsz. 9. §. c.)
3. Új tagok felvételének megerősítése. (Alapsz. 9. §. b.)
4. Pénztári jelentés az egyesület vagyoni állapotáról. (Alapsz. 14. §.)
5. Számvizsgáló-bizottság jelentése. Az 1916. évi zárószámadások felülvizsgálata. (Alapsz. 9. §. a) és e.)
6. Az 1917. évi költségelőirányzat. (Alapsz. 9. §. d.)
7. Számvizsgáló-bizottság választása 1917. évre. (Alapsz. 12. §.)
8. Jelentés a halrajzi bizottság működéséről.
9. A választmány újra választása.
10. Indítványok.

Közgyűlés után dr. Unger Emil előadást tart „A ponty természetes tápláléka” címen. —Este társasvacsora.

**A Ferencz-csatornai érdekeltek halászati társulata** évi rendes közgyűlését május hó 8-án tartotta Zomborban *Jolánkai Vilmos* elnökletével. Az elnöki jelentés szerint külön halóröket az elmúlt évben sem alkalmaztak, hanem a csatorna-társulat szabályszerűen felesketett part- és zsilipőrei, továbbá a csendőrök látták el a halászat védelmét. Elnök örömmel tudatja, hogy a benyújtott feljelentéseket nagyobb eredménnyel intézték el, mint az előző évben, a mikor 111 feljelentésből csak 41-et tárgyaltak, míg 1916-ban 31 feljelentésből 30-at s ebből 24 esetben jogerős ítélet hozatott. A büntetések azonban mindössze 2—20 K közt váltakoztak, a mi, tekintve a mostani magas halárakat, egyáltalán nem riasztja vissza az orvhalászokat. Hogy azonban a kihágások száma mégis annyira megapadt, az főként a csendőrség eljárásának köszönhető; így pl. tavaszszal csak Szenttamás környékén 80 drb csónakot koboztak el a társulati vizen.

A társulati vizekbe a múlt évben is helyeztek ki 1.500.000 drb fogasüllőikrát a csatorna-társulat gőzhajóinak igénybevételével, ugyancsak a csatorna-társulat közegei helyezték ki a 10 métermázsa nemesfajú pontyivadékat is. Elnök ismerteti továbbá a bács-megyei alispán határozatát, a melylyel a verbászi cukorgyár vízhasználatát akként rendezi, hogy a halászat érdekei minden tekintetben meg legyenek védve.

Eddig a társulat vizeinek nemesfajú pontyivadékkal való benépesítéséről csak egyes szakaszokon gondoskodott a társulat maga, a többi szakaszokon a bérlőknek és érdekelteknek kellett volna a halászati bérszerződésekben foglalt kötelezettségük alapján a népesítést eszközölni, ezt azonban legtöbbször a kellő ellenőrzés híján nem teljesítették. Tekintettel arra, hogy 1917. végén valamennyi bérszerződés lejár, ezentúl a társulat maga fogja az egész vízterületét egységesen népesíteni, a jövő évben erre a célra már is 10 métermázsa egynyaras pontyivadékat fog kihelyezni. A szerződések ehhez képest kötendőek majd meg.

Az elmúlt évben 6973·58 korona bevétellel szemben 4695·08 korona kiadás merült fel, az 1917. évi ügyviteli költségeket 1300 koronában irányozták elő, a minek a fedezésére kat. holdanként 50 fillér járulékot vetnek ki; a pontyval való benépesítés költsége kat. holdanként még 1·90 koronával fogja az érdekelteket terhelni.

T.

## VEGYESEK.

**Veszedelemes hír a Balatonról.** Egyes napilapok azt a különös hírt közölték, bizonyára valami hirtelen pennájú könyomatos jóvoltából, hogy „szabad a halászat a Balatonon! A belügyminiszter elrendelte, hogy az élelmiszerszükségre való tekintettel a Balatonon bárki, minden korlátozás nélkül, szabadon halászhat“.

Hát ebből természetesen egy szó sem igaz.

A Balatonon mindössze annyi történt, hogy a földművelésügyi minisztérium f. évi április hó 1-vel kezdődő hatálylyal a Balatonon a pontyfogás tilalmát felfüggesztette a törvény 25. §-a alapján, — vagyis azért, hogy a régi rossz anyag kiirtása és hasznosabb nemes anyag betelepítésére a lehetőségét megadja. A Balatoni halászati társulatnak üzemtervében foglalt kötelezettsége, hogy a Balatonba évenként 100 métermázsa nemesfajú,

*gyorsan növe pontyivadékat* helyez. Hogy azok megfelelően fejlődhessenek, a régi, csökkent anyagot lehetőleg ki kell irtani; e célból van felfüggesztve a ponty fogásának tilalma. A Balatonban tehát szabad most is, a mikor egyébként a törvény tiltja, pontyot fogni — *a halászatra jogosítottak!*

Nincs tehát sem belügyminiszteri engedélyről, még kevésbé mindenki számára szóló szabad halászatról szó.

Meg kell azonban állapítanunk, hogy az ilyen felületesség a mostani válságos időkben, a mikor mindenki mindent elhihet, igazán alig menthető.

**A Velencei-tóról.** Elkésve ugyan, de azért örömmel jelentem, hogy a Velencei-tóban ez évben a már meghonosított nemes pontyból egy 7 kg. 40 dg. és egy további 6 kg. 35 dg. nagyságú példányt fogtunk nagy hálóval. Az ősi, hosszú, vad ponty között rendkívül szembeötülő halászsákmány ezek a gyönyörűen fejlett halak és büszkék a halászok, a kiknek a véletlen a hálójába juttatja azokat. Valósággal török magukat minden háló emberei, hogy ebben a dicsőségben nekik is részük legyen. Most véletlenül egy s ugyanaz a banda fogta mindakét példányt. A versenyben tehát ez a halászcsoport eddig a győző. A tavon dolgozó halászok pedig mind serények és szorgalmasak. Most már csak a nemes pontynak van becsülete előttük. Csak — sajnos — az arány a nemes ponty és a kifogott régi ponty között még mindig kedvezőtlen s még sok és terszerű munkát igényel a feljavítása. *Sch.*

**A megszállott tartományok halászatára** vonatkozó érdekes két hír húzódik meg az egyik német szaklap (Fischerei-Zeitung. 1917. Nr. 17.) személyi vonatkozású rovatában. Az egyik szerint Krautinger erdőmestert (Offenburg, Baden) behívták a romániai német katonai igazgatás gazdasági törzséhez, mint *halászati szakértőt*. A mint hírlik, Braila és Constansa halászkerületeinek igazgatása lesz a feladata.

A jelzett szaklap egyik munkatársát pedig, Seydel hadnagyot, a keleti német főparancsnokság törzséhez vezényelték, mint állandó segéderőt (*halászati szakértőt*). Dr. Seydel már a múlt nyáron be is utazta a megszállott keleti vidékek egyes részeit, hogy ott a halászatot szervezze.

A mint látható, a német katonai igazgatás a halászat terén sem veti meg az ahhoz értők segítségét.

**A „Plöner-See“ melletti biológiai állomás** további fennállása alapfőjének, dr. Zacharis Ottónak halála után bizonytalanná vált. Most aztán az állomás a „Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft“ birtokába kerül s az érdekeltek részéről összehívott tanácskozás során sikerült a fenntartásához szükséges pénzügyi alapot biztosítani. Az állomást *Thienemann* münsteri tanár fogja vezetni; f. évi július 1-én kezd meg működését. (F. Z. 1917. Nr. 17.)

## SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

**P. T., Budapest.** Az első tartalmasabb volt. Ezt nem használhatjuk. Bizonyára kapunk majd jobbat is!

**L. M. Simongát.** Hálóanyagot most beszerezni alig lehet. Pamut-hálókat a békében Németországból kaptunk, most ott is szükség van rájuk, nem igen engedik kihozni. Most ugyan tárgyalások folynak ez irányban, esetleg kaphatunk valamit. Annak idején, ha eredmény lesz, közhírré teszszük.

A lapot rendszeren küldjük az új címre; a hiányzó számokat pótoltuk.

## Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piaczaín.

Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az áru neve	1917. április 26—május 2. között.			1917. május 3—9. között.		
	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon
		kicsinyben			kicsinyben	
<b>a) Édesvízi élő hal.</b>						
Ponty, nagy	650—650	750—900	} 700—1000	650—650	750—900	} 700—1000
" kicsiny	650—650	750—750		650—650	750—750	
Harcsa, nagy	1000—1200	1300—1300	} 1400—1300	1000—1200	1300—1800	} 1000—1800
" kicsiny	900—900	1000—1000		900—900	1000—1000	
Csuka, nagy	800—800	900—900	} 800—800	800—800	900—900	} 700—900
" kicsiny	700—700	600—800		700—700	600—800	
Fogassüllő, dunai	—	1800—1800	1600—1600	—	1800—1800	1500—1700
Kárász	350—450	360—500	400—500	350—450	360—500	400—500
Czompó	500—500	600—600	600—600	500—500	600—600	500—600
Márna	600—600	700—700	—	600—600	700—700	—
Keszeg	—	—	—	—	—	320—500
Pisztráng	—	2000—2000	—	—	2000—2000	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	—	500—500	500—500	—	—	240—700
<b>b) Édesvízi jégét (nem élő).</b>						
Ponty, nagy	600—600	650—800	} 600—650	600—600	650—800	} 600—1000
" kicsiny	600—600	500—650		600—600	560—650	
Harcsa, nagy	1000—1200	1300—1800	} 1100—1100	1000—1200	1300—1800	} 800—1800
" kicsiny	900—900	1000—1100		900—900	1000—1100	
Csuka, nagy	650—650	700—900	} 600—700	650—650	700—900	} 440—700
" kicsiny	550—550	600—600		550—550	600—600	
Fogassüllő, dunai	1400—1600	1200—1600	—	1400—1600	1200—1600	1200—1200
" balatoni nagy	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny	—	—	—	—	—	—
Keszeg, balatoni	—	—	300—300	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	—	—	—	—
Kárász	350—450	300—440	300—400	350—450	300—400	200—500
Czompó	—	600—600	—	—	500—600	400—500
Márna	600—600	—	—	600—600	700—700	700—700
Keszeg	200—200	300—600	300—300	200—200	300—500	300—350
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	1400—1800	1800—1800	—	1400—1800	1800—1800	—
" kicsiny	—	1600—1600	—	—	1600—1600	—
Söreg	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	—	300—360	—	240—300	160—360
<b>c) Rák.</b>						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

**Tógazdaságok figyelmébe!**

**Veszek több ezer métermázsá élő pontyot, czompót, kárászt stb.**

**ZIMMER FERENCZ** halászmester, es. és kir. udvari szállító **BUDAPEST**, Központi vásárcsarnok. Telefon: 61—24.

**A SÁRDI TÓGAZDASÁG**

Levélczím: Tógazdaság Sárd.

Sürgőnyczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

Őszi és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaui pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründli 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

**A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.**

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd és dr. Hirsch Alfréd Budapest, Klotild-palota.